

Προδικαστικό ερώτημα

Απαγορεύουν τα άρθρα 15 και 16 της κοινοτικής οδηγίας 2008/115/ΕΚ⁽¹⁾, υπό το πρίσμα των αρχών της συνεργασίας και της πρακτικής αποτελεσματικότητας των οδηγιών, να επιβάλλεται σε υπήκοο τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει παρανόμως στο έδαφος του κράτους ποινή φυλακίσεως έως τέσσερα έτη, εφόσον δεν συμμορφωθεί με πρώτη διαταγή του *Questore* για απομάκρυνση από το έδαφος του κράτους εντός πέντε ημερών από την κοινοποίηση, και ποινή φυλακίσεως από ένα έως πέντε έτη εφόσον δεν συμμορφωθεί με επόμενες διαταγές, με υποχρέωση της δικαστικής αστυνομίας να τον συλλάβει με τη διαδικασία του αυτοφώρου, απλώς και μόνο λόγω αρνήσεώς του να συνεργαστεί στο πλαίσιο της διαδικασίας απελάσεως, και ιδίως λόγω μη συμμορφώσεως με τη διοικητική διαταγή απομακρύνσεως;

⁽¹⁾ ΕΕ L 348, σ. 98.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Tribunale di Ragusa (Ιταλία) στις 9 Φεβρουαρίου 2011 — Ποινική διαδικασία κατά Mohamed Mrad

(Υπόθεση C-60/11)

(2011/C 113/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale di Ragusa

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά Mohamed Mrad

Προδικαστικό ερώτημα

- 1) Πρέπει η οδηγία 2008/115/ΕΚ⁽¹⁾ να θεωρηθεί απευθείας εφαρμοστέα στην έννομη τάξη του ιταλικού κράτους από τις 25 Δεκεμβρίου 2010 ή όχι;
- 2) Αντιβαίνει το άρθρο 14, παράγραφοι 5 ter και 5 quarter, του νομοθετικού διατάγματος 286/98, όπως ισχύει, στα άρθρα 15 και 16 της προαναφερομένης κοινοτικής οδηγίας, και κατά συνέπεια, υποχρεούται το παρόν δικαστήριο να μην εφαρμόσει την εσωτερική αυτή ρύθμιση;

⁽¹⁾ ΕΕ L 348, σ. 98.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Corte di Appello di Trento (Ιταλία) στις 10 Φεβρουαρίου 2011 — Ποινική διαδικασία κατά El Dridi Hassen ή Karim Soufi

(Υπόθεση C-61/11)

(2011/C 113/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Corte di Appello di Trento

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά El Dridi Hassen ή Karim Soufi

Προδικαστικό ερώτημα

Απαγορεύουν τα άρθρα 15 και 16 της οδηγίας 2008/115/ΕΚ⁽¹⁾ λαμβανομένων υπόψη των αρχών της αμείωτης συνεργασίας, της πρακτικής αποτελεσματικότητας προς επίτευξη των σκοπών της οδηγίας και της αναλογικότητας, της καταλληλότητας και του εύλογου χαρακτήρα των ποινών:

- 1) τη δυνατότητα επιβολής ποινικών κυρώσεων για την παραβίαση ενδιάμεσου σταδίου της διοικητικής διαδικασίας επαναπατρισμού, πριν αυτή ολοκληρωθεί, με τη μέγιστη αυστηρότητα που επιτρέπεται διοικητικώς·
- 2) τη δυνατότητα καταδίκης σε φυλάκιση έως τέσσερα έτη για απλή μη συνεργασία του ενδιαφερομένου στο πλαίσιο της διαδικασίας απελάσεως, και ιδίως για μη συμμόρφωση με την πρώτη διαταγή απομακρύνσεως που εκδίδει η διοικητική αρχή;

⁽¹⁾ ΕΕ L 348, σ. 98.

Προσφυγή της 11ης Φεβρουαρίου 2011 — Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-64/11)

(2011/C 113/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: R. Lyal και J. Baquero Cruz, agents)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι, το Βασίλειο της Ισπανίας, θεσπίζοντας το άρθρο 17, παράγραφος 1, του βασιλικού διατάγματος 4/2004, της 5ης Μαρτίου, περί εγκρίσεως του ενοποιημένου κειμένου των νόμων περί φορολογίσεως εταιριών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 49 της Συνθήκης Λειτουργίας για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) και 31 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ)

— να καταδικάσει Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η επίμαχη διάταξη επιφυλάσσει ειδική μεταχείριση στη σχετική με στοιχεία του ενεργητικού αφανή υπεραξία των εταιριών που μεταφέρουν την έδρα τους σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παύοντας τις δραστηριότητές τους στην Ισπανία, προκειμένου να τις συνεχίσουν σε άλλο κράτος μέλος ή μεταφέρουν στοιχεία του ενεργητικού τους σε άλλο κράτος μέλος. Στις περιπτώσεις αυτές το Ισπανικό δημόσιο φορολογεί την εν λόγω αφανή υπεραξία κατά τον χρόνο εξόδου, με αποτέλεσμα οι οικείες εταιρίες να οφείλουν να καταβάλουν φόρο για αφανή και υποθετικά εισοδήματα, τα οποία ενδέχεται να μην αποκτήσουν ποτέ. Το καθεστώς αυτό συνιστά εξάρτηση από τον γενικό κανόνα δυνάμει του οποίου φορολογητέο είναι το εισόδημα που αποκτάται πράγματι από τον υποκείμενο στον φόρο κατά την φορολογική περίοδο.